

AGATHA CHRISTIE

Ο φόνος είναι εύκολος

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο φόνος είναι εύκολος**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Murder is Easy
Από τις Εκδόσεις HarperCollinsPublishers, Λονδίνο 2017
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Agatha Christie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Δέσποινα Κανελλοπούλου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Agatha Christie Limited, 1939. All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, the Agatha Christie Signature and the AC Monogram Logo
are registered trade marks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved.

© Εξωφύλλου: HarperCollinsPublishers Ltd.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2020

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Λυχνάρι
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Ιούνιος 2020

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3332-5
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3333-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

AGATHA CHRISTIE

Ο φόνος είναι εύκολος

Μετάφραση: Δέσποινα Κανελλοπούλου

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΑΓΚΑΘΑ ΚΡΙΣΤΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Η μυστηριώδης υπόθεση στο Στάιλς
Πέντε μικρά γουρουνάκια
Φόνοι με αλφαθητική σειρά
Έγκλημα στο Οριάν Εξπρές
Ο Πουαρό ερευνά
Φόνος στο πρεσβυτέριο
Το πτώμα στη βιβλιοθήκη
Και δεν έμεινε κανένας
Δέκα ύποπτοι για φόνο
Μια αυτοβιογραφία
Έγκλημα στο γκολφ
Η δολοφονία του Ρότζερ Ακροϊντ
Οι Μεγάλοι Τέσσερις
Θανάσιμος κίνδυνος
Οι πρώτες υποθέσεις του Πουαρό
Η φαρμακερή πένα
Πρόσκληση σε φόνο
Ο μυστικός αντίπαλος
Η δοκιμασία της αθωότητας
Το μουσικό του Τσίμνεις
Φόνος στη Μεσοποταμία
Το μυστήριο του Μπλε Τρένου
Τα Χριστούγεννα του Ηρακλή Πουαρό
Τραγωδία σε τρεις πράξεις
Οι άθλοι του Ηρακλή
Σίκαλη στην τσέπη
Ο καθρέφτης ράγισε
N ή M;
Γιατί δε φώναξαν την Έβανς;
Το μυστήριο των επτά ρολογιών
Το μυστήριο του Λίστερντεϊλ
Σιωπηλός μάρτυρας
Έγκλημα στον Νείλο
Έγκλημα κάτω από τον ήλιο
Μυστήριο στην Καραϊβική
Η ξεχασμένη δολοφονία
Ο φόνος είναι εύκολος
Η εξαφάνιση της γηραιάς κυρίας
Ο Ωχρός Ίππος
Το μυστήριο του Σίταφορντ

*Αφιερωμένο
στη Ρόζαλιντ και τη Σούζαν,
τις πρώτες δύο κριτικούς αυτού του βιβλίου*

Περιεχόμενα

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση	11
Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου	13
1. Συνταξιδιώτες	15
2. Αναγγελία θανάτου	26
3. Μάγισσα χωρίς σκουπόξυλο	36
4. Ο Λουκ κάνει την αρχή	46
5. Επίσκεψη στη δεσποινίδα Γουέινφλιτ	58
6. Βαφή για καπέλα	74
7. Πιθανότητες	83
8. Δρ Τόμας	87
9. Η κυρία Πιρς μιλάει	96
10. Ρούζ Χάμπλμπι	104
11. Η οικιακή ζωή του ταγματάρχη Χόρτον	117
12. Η σύγκρουση	128
13. Η δεσποινίς Γουέινφλιτ μιλάει	141
14. Συλλογισμοί του Λουκ	153
15. Η απρεπής συμπεριφορά ενός σοφέρ	168
16. Ο ανανάς	179

17. Ο λόρδος Γουίτφιλντ μιλάει	189
18. Σύσκεψη στο Λονδίνο	198
19. Ο διαλυμένος αρραβώνας	206
20. Είμαστε μαζί σ' αυτό	214
21. «Γιατί περιπλανιέσαι στην εξοχή με γάντια;»	221
22. Η κυρία Χάμπλμπι μιλάει	238
23. Μια νέα αρχή	246

Προλογικό σημείωμα στην ελληνική έκδοση

Το Ο φόνος είναι εύκολος εκδόθηκε στο Ηνωμένο Βασίλειο το 1939. Λίγο αργότερα την ίδια χρονιά κυκλοφόρησε και στις ΗΠΑ, με τον τίτλο Easy to Kill.

Αποτελεί μια από τις πρώτες προσπάθειες της Κρίστι να αποδεσμευτεί από τον Ηρακλή Πουαρό και να εισαγάγει στα έργα της νέους χαρακτήρες.

Ο κριτικός του Times Literary Supplement σημείωσε ότι ο Λουκ «υπολείπεται φανερά σε μικρά φαιά κύπταρα», αλλά η υπόλοιπη κριτική είδε θετικά το έργο, και ο Guardian έγραψε χαρακτηριστικά: «Οι αναγνώστες ίσως να νοσταλγήσουν τη σχεδόν υπερφυσική ευφυΐα του Πουαρό, αλλά στο κάτω κάτω αν και ο Λουκ βασιζόταν στα διάσημα “μικρά φαιά κύπταρα”, θα ήταν απλώς άλλος ένας Πουαρό, ενώ τώρα έχει τις δικές του, αδέξιες, χοντροκομμένες αλλά, τελικά, αποτελεσματικές μεθόδους». Στις ΗΠΑ το βιβλίο έγινε επίσης δεκτό θετικά. Οι New York Times, μάλιστα, το χαρακτήρισαν «ένα από τα καλύτερα έργα της Κρίστι, με συναρπαστική πλοκή, ζωντανούς χαρακτήρες και εξαιρετική τεχνική».

Το Ο Φόνος είναι εύκολος έγινε τηλεταινία στις ΗΠΑ το 1982. Το 2008, διασκευάστηκε για τη σειρά Agatha Christie's Marple. Τη θέση του Λουκ στην υπόθεση πήρε η μίς Μαργκλ, την οποία ενσάρκωνε στη σειρά η Τζούλια Μακέντζι.

Το 2013 η ραδιοφωνική διασκευή του έργου μεταδόθηκε από το BBC 4.

Τα κυριότερα πρόσωπα του έργου

Λουκ Φιτζγουίλιαμ

Αστυνομικός εν αποστρατεία.

Λαβίνια Πίνκερτον

Ηλικιωμένη κυρία, συνταξιδιώτισσα του Λουκ στο τρένο για το Λονδίνο.

Τζίμι Λόριμερ

Από τους παλιότερους φίλους του Λουκ, στον οποίο πήγε να μείνει μόλις έφτασε στο Λονδίνο.

Μπρίτζετ Κόνγουεϊ

Ξαδέλφη του Τζίμι Λόριμερ, που ζει στο Γουίτσοουντ-άντερ-Ας, και αρραβωνιαστικιά του λόρδου Γουίτφιλντ.

Λόρδος Γουίτφιλντ

Εκδότης κίτρινων φυλλάδων, αυτοδημιούργητος, ξιπασμένος.

Κύριος Άμποτ

Δικηγόρος. Μεγαλόσωμος άντρας, εγκάρδιος.

Δεσποινίς Ονόρια Γουέινφλιτ

Τυπική επαρχιώτισσα, μεσήλικη γεροντοκόρη.

Δεσποινίς Ονόρια Γουέινφλιτ

Τυπική επαρχιώτισσα, μεσήλικη γεροντοκόρη.

Δρ Τζέφρι Τόμας

Νεαρός γιατρός, συμπαθής και μετρημένος, συνεργάτης του γιατρού Χάμπλμπι, ο οποίος πέθανε από σηψαιμία.

Κύριος Ελσγουόρθι

Κομψός, αλλόκοτος νεαρός, που διατηρεί αντικερί.

Επιθεωρητής Μπατλ

Στιβαρός, οξυδερκής, με ροδαλό πρόσωπο.

Συνταξιδιώτες

Αγγλία!

Επιστροφή στην Αγγλία, έπειτα από τόσα χρόνια!

Πώς θα του φαινόταν άραγε;

Αυτό αναρωτιόταν ο Λουκ Φιτζγουίλιαμ καθώς αποβιβαζόταν από το πλοίο. Η σκέψη κλωθογύριζε στο βάθος του μυαλού του όση ώρα περίμενε στο τελωνείο και ήρθε ξάφνου στο προσκήνιο όταν κάθισε πια στο τρένο που απομακρυνόταν από το λιμάνι.

Κάθε φορά που επέστρεφε στην Αγγλία για διακοπές περνούσε υπέροχα. Είχε μπόλικο παραδάκι για ξόδεμα (στην αρχή, τουλάχιστον!), ξαναβρισκόταν με παλιούς φίλους, συναντούσε συναδέλφους που βρίσκονταν κι εκείνοι σε άδεια – κι όλη αυτή η ανεμελιά βασιζόταν στην εξής σκέψη: *Δε θα διαρκέσει για πολύ. Οπότε ας το ρίξω έξω! Σύντομα θα γυρίσω πίσω.*

Όμως, τώρα δεν υπήρχε πλέον θέμα γυρισμού. Τέρμα οι αποπνικτικές νύχτες, ο εκτυφλωτικός ήλιος και η τροπική ομορφιά της άγριας βλάστησης, τέρμα τα μοναχικά απόβραδα και το ξαναδιάβασμα παλιών φύλλων των *Times*.

Είχε επιστρέψει στην πατρίδα, λοιπόν, αστυνομικός εν αποστρατεία και σχετικά εύπορος – ένας αργόσχολος τζέντλεμαν. Τι θα έκανε από δω και πέρα στη ζωή του;

Αγγλία! Η Αγγλία, μια γκριζα, συννεφιασμένη μέρα του Ιουνίου,

με δυνατό, τσουχτερό άνεμο. Λίγο δύσκολο να νιώσεις καλοδεχούμενος μια μέρα σαν κι αυτή! Κι ύστερα, ήταν και οι άνθρωποι! Θεέ μου, πόσοι άνθρωποι! Μιλιούνια ολόκληρα, με πρόσωπα γκρίζα σαν τον ουρανό, αγχωμένα, ανήσυχα. Κι ήταν κι αυτά τα σπίτια, που φύτρωναν παντού σαν μανιτάρια. Άσχημα μικρά σπιτάκια! Σιχαμένα μικρά σπιτάκια! Όλη η ύπαιθρος ήταν γεμάτη φαταχτερά κοτέτσια!

Αποθαρρημένος, ο Λουκ Φιτζγουίλιαμ πήρε τα μάτια του από το τοπίο που ξετυλιγόταν έξω από το παράθυρο του τρένου και βάλθηκε να μελετάει τις εφημερίδες που είχε μόλις αγοράσει. Τους *Times*, την *Daily Clarion* και την *Punch*.

Ξεκίνησε με την *Daily Clarion*, που ήταν σχεδόν αποκλειστικά αφιερωμένη στους αγώνες του Έπσομ.

Τι κρίμα που δε φτάσαμε χτες. Έχω να παρακολουθήσω ιπποδρομίες από τα δεκαεννιά μου, σκέφτηκε ο Λουκ.

Είχε ποντάρει σ' ένα άλογο στην τύχη και τώρα ήθελε να μάθει την άποψη του ανταποκριτή της *Clarion* για την επιλογή του. Διαπίστωσε ότι την απέρριπτε απασίωτικα σε μία μόλις φράση.

«Από τα υπόλοιπα, τα Τζούτζουμπ II, Μαρκς Μάιλ, Σάντονι και Τζέρι Μπόι δεν έχουν σχεδόν καμία ελπίδα να τερματίσουν σε καλή θέση. Ένα πιθανό αυτσάιντερ είναι—»

Μα ο Λουκ δεν έδωσε την παραμικρή προσοχή στο πιθανό αυτσάιντερ. Το βλέμμα του είχε καρφωθεί στα στοιχήματα. Μια μετριοπαθής εκτίμηση για τον Τζούτζουμπ II έδινε απόδοση 40 προς 1.

Έριξε μια ματιά στο ρολόι του: τέσσερις παρά τέταρτο. *Τι να κάνουμε, όλα έχουν τελειώσει τώρα*, σκέφτηκε. Μακάρι να είχε ποντάρει στην Κλάριγκολντ, που ήταν το δεύτερο φαβορί για τη νίκη.

Στη συνέχεια, άνοιξε τους *Times* και αφοσιώθηκε στην ανάγνωση πιο σοβαρών θεμάτων.

Όχι για πολύ, ωστόσο, διότι ένας βλοσυρός συνταγματάρχης που καθόταν στην απέναντι γωνία φάνηκε να εξοργίζεται τόσο πολύ με

κάτι που μόλις είχε διαβάσει, ώστε ένιωσε την ανάγκη να μοιραστεί την αγανάκτησή του με τον συνταξιδιώτη του. Επί ένα μισάωρο, ο συνταγματάρχης δε σταμάτησε να εκφράζει τη γνώμη του για «αυτούς τους καταραμένους ταραξίες κομμουνιστές, κύριε».

Κάποια στιγμή ξεθύμανε επιτέλους και κατέληξε να κοιμάται με το στόμα ανοικτό. Σε λίγο το τρένο άρχισε να επιβραδύνει και τελικά σταμάτησε. Ο Λουκ κοίταξε έξω· βρισκονταν σε έναν μεγάλο σταθμό με πολλές πλατφόρμες, που φάνταζε έρημος. Λίγο πιο πέρα στην πλατφόρμα, σ' έναν πάγκο με βιβλία και εφημερίδες, υπήρχε μια πινακίδα που έγραφε: ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΩΝ. Ο Λουκ άνοιξε την πόρτα, πήδηξε έξω και έτρεξε προς τα εκεί. Την επόμενη στιγμή, ένα χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη του, καθώς διάβαζε τις πρώτες μουτζουρωμένες γραμμές του έκτακτου παραρτήματος:

Αποτελέσματα ιπποδρομιών
ΤΖΟΥΤΖΟΥΜΠ II
ΜΑΖΕΠΑ
ΚΛΑΡΙΓΚΟΛΑΝΤ

Το χαμόγελο του Λουκ πλάτυνε. Είχε στη διάθεσή του εκατό λίρες για ξόδεμα! Χάρη στον φουκαρά τον Τζούτζουμπ II, που τόσο χλευαστικά αποδοκιμαζόταν από τους ειδήμονες.

Πάντα με το χαμόγελο στα χείλη, δίπλωσε την εφημερίδα και στράφηκε προς το τρένο – μα αντίκρισε το κενό. Όσο πανηγύριζε για τη νίκη του Τζούτζουμπ II, δεν πήρε χαμπάρι ότι το τρένο του είχε αποχωρήσει από τον σταθμό.

«Πότε έφυγε εκείνο το τρένο, διάολε;» ρώτησε έναν μουρτζούφλη αχθοφόρο.

«Ποιο τρένο; Το τελευταίο τρένο που πέρασε από εδώ ήταν των 3:14», απάντησε εκείνος.

«Μα τώρα μόλις ήταν ένα τρένο εδώ. Από αυτό κατέβηκα. Ήταν η ταχεία από το λιμάνι».

«Η ταχεία από το λιμάνι δε σταματάει πουθενά μέχρι το Λονδίνο», αποκρίθηκε βλοσυρά ο αχθοφόρος.

«Κι όμως, σταμάτησε», τον διαβεβαίωσε ο Λουκ. «Απ' αυτήν κατέβηκα».

«Δεν κάνει στάση μέχρι το Λονδίνο», επανέλαβε απτόητος ο αχθοφόρος.

«Σου λέω ότι σταμάτησε σ' αυτήν εδώ την πλατφόρμα κι ότι αποβιβάστηκα απ' αυτό το τρένο».

Μπροστά στα αδιάσειστα γεγονότα, ο αχθοφόρος άλλαξε γραμμή.

«Δεν έπρεπε να κατεβείτε», του είπε αποδοκιμαστικά. «Δε σταματάει εδώ».

«Ναι, αλλά σταμάτησε».

«Άναψε το φανάρι, αυτό συνέβη. Για να περιμένει. Δεν ήταν αυτό που εσείς ονομάζετε “στάση”».

«Δεν είμαι τόσο εξοικειωμένος με τις λεπτές σιδηροδρομικές διακρίσεις όσο εσύ», είπε ο Λουκ. «Το θέμα είναι: Τώρα τι κάνω;»

Ο αχθοφόρος, που ήταν λιγάκι αργόστροφος, επανέλαβε αποδοκιμαστικά: «Δεν έπρεπε να κατεβείτε».

«Εντάξει, συμφωνούμε», είπε ο Λουκ. «Ό,τι έγινε έγινε, περασμένα ξεχασμένα, μην κλαις πάνω απ' το χυμένο γάλα, ό,τι γράφει δεν ξεγράφει, κ.λπ., κ.λπ., και πάει λέγοντας. Αυτό στο οποίο θέλω να καταλήξω είναι το εξής: Τι θα με συμβούλευες εσύ να κάνω τώρα, με την εμπειρία που έχεις στους σιδηροδρόμους;»

«Με ρωτάτε τι θα ήταν καλύτερο να κάνετε;»

«Το 'πιασες», είπε ο Λουκ, «αυτό ακριβώς σε ρωτώ. Υποθέτω ότι υπάρχουν τρένα που κάνουν στάση –στάση κανονική, επίσημη– εδώ, έτσι δεν είναι;»

«Κατά τη γνώμη μου, το καλύτερο θα ήταν να πάρετε των 4:25».

«Αν το τρένο των 4:25 πηγαίνει στο Λονδίνο, τότε αυτό είναι το τρένο μου».

Καθουχασμένος, ο Λουκ άρχισε να κόβει βόλτες στην πλατφόρμα. Μια μεγάλη πινακίδα τον ενημέρωνε ότι βρισκόταν στο Φέ-νι Κλείτον, τον σταθμό μετεπιβίβασης για το Γουίτσογουντ-άντερ-Ας.

Σε λίγο, ένα τρένο αποτελούμενο από ένα βαγόνι και μια παμπάλαια, μικρή ατμομηχανή, έφτασε αγκομαχώντας και στάθμευσε με την όπισθεν σε μια μικρή τερματική αποβάθρα. Αποβιβάστηκαν έξι εφτά επιβάτες, που διέσχισαν μια γέφυρα και πήγαν να σταθούν στην πλατφόρμα του Λουκ. Ο σκυθρωπός αχθοφόρος ζώηρεψε ξαφνικά και άρχισε να σπρώχνει μια μεγάλη φορτάμαξα γεμάτη κιβώτια και καλάθια, ενώ εμφανίστηκε και ένας άλλος αχθοφόρος, που βάλθηκε να στοιβάζει με θόρυβο κονσέρβες γάλα. Ο σταθμός του Φένι Κλείτον είχε ζωντανέψει.

Τότε κατέφτασε αγέρωχο το τρένο για το Λονδίνο. Τα βαγόνια της τρίτης θέσης ήταν ασφυκτικά γεμάτα, ενώ της πρώτης, που ήταν μονάχα τρία, είχαν όλα τους από τουλάχιστον έναν επιβάτη. Ο Λουκ εξέτασε προσεκτικά το κάθε κουπέ. Στο πρώτο, όπου επιτρεπόταν το κάπνισμα, καθόταν και κάπνιζε το πούρο του ένας άντρας με στρατιωτικό παράστημα. Ο Λουκ θεώρησε ότι αρκετούς συνταγματάρχες είχε υποστεί εκείνη τη μέρα. Κοίταξε το επόμενο, όπου καθόταν μια λεπτοκαμωμένη και εμφανώς κουρασμένη κοπέλα μαζί με ένα ζωνηρό τρίχρονο αγοράκι – πιθανότατα η γκουβερνάντα του. Ο Λουκ προσπέρασε βιαστικά. Από την ανοιχτή πόρτα του επόμενου βαγονιού είδε μονάχα μια ηλικιωμένη κυρία: του θύμιζε λιγάκι μια θεία του, τη θεία Μίλντρεντ, η οποία είχε την αποκοτιά να του επιτρέψει να κρατήσει ένα νερόφιδο όταν ήταν δέκα χρόνων. Για θεία, η θεία Μίλντρεντ ήταν εξαιρετική. Ο Λουκ μπήκε στο βαγόνι και κάθισε.

Έπειτα από ένα πεντάλεπτο έντονης κινητικότητας, με τους γαλατάδες και τους αχθοφόρους να πηγαινοέρχονται, το τρένο ξεκίνησε αργά και βγήκε από τον σταθμό. Ο Λουκ ξεδίπλωσε την εφημερίδα του και έψαξε να βρει καμιά ενδιαφέρουσα είδηση, δεδομένου ότι είχε ήδη ξεκοκαλίσει την πρωινή εφημερίδα.

Ωστόσο, δεν έτρεφε και πολλές ελπίδες ότι θα κατάφερνε να διαβάσει με την ησυχία του. Κρίνοντας από τις δικές του θείες, ήταν σχεδόν βέβαιος πως η καλή γιαγιούλα απέναντί του δε σκόπευε να φτάσει ως το Λονδίνο μέσα στη σιωπή.

Και είχε δίκιο: Μία που του ζήτησε να κλείσει λίγο το παράθυρο, μία που της έπεσε η ομπρέλα – ε, πολύ σύντομα η ηλικιωμένη κυρία άρχισε να του λέει πόσο καλό ήταν το συγκεκριμένο τρένο.

«Μόλις μία ώρα και δέκα λεπτά. Είναι πολύ καλός χρόνος, ξέρετε, πραγματικά καλός. Είναι πολύ πιο γρήγορο από το πρωινό τρένο. Εκείνο κάνει μία ώρα και σαράντα λεπτά». Και συνέχισε: «Φυσικά, οι πιο πολλοί ταξιδεύουν με το πρωινό. Θέλω να πω, αν ταξιδεύεις αυθημερόν για να εκμεταλλευτείς την έκπτωση, είναι χαζό να πάρεις το απογευματινό τρένο. Κι εγώ το πρωινό θα έπαιρνα σήμερα, αλλά έχασα τον Γουόνκι Που – αυτός είναι ο γάτος μου, που είναι Περσίας και πανέμορφος, μα τώρα τελευταία τον πονάει το αυτάκι του – και φυσικά δεν μπορούσα να φύγω από το σπίτι μέχρι να τον βρω!»

«Φυσικά», μουρμούρισε ο Λουκ κολλώντας επιδεικτικά το βλέμμα του στην εφημερίδα. Αλλά ήταν μάταιο. Η λογοδιάρροια συνεχίστηκε.

«Έκανα, που λέτε, την ανάγκη φιλοτιμία και πήρα το απογευματινό τρένο, που από μια άποψη είναι φυσικά πολύ καλύτερο, γιατί δεν έχει τόσο κόσμο – όχι πως έχει ιδιαίτερη σημασία όταν ταξιδεύεις στην πρώτη θέση. Μη νομίζετε, δηλαδή, ότι έτσι ταξιδεύω συνήθως. Κανονικά θα έπρεπε να το θεωρώ πολυτέλεια, έτσι όπως αυξάνονται οι φόροι και μειώνονται τα μερίσματα, ενώ ανεβαίνουν οι μισθοί του υπηρετικού προσωπικού και όλα τ' άλλα, όμως ήμουν πραγματικά πολύ αναστατωμένη, γιατί, βλέπετε, πηγαίνω στο Λονδίνο για πολύ σοβαρό σκοπό και ήθελα να σκεφτώ με κάθε λεπτομέρεια αυτά που πρόκειται να πω – με την ψυχία μου, καταλαβαίνετε...» Ο Λουκ έπνιξε ένα χαμόγελο. «Και όταν συνταξιδεύεις με γνωστούς σου, ε, πώς να το κάνουμε, δεν μπορείς να είσαι αγενής, κι έτσι σκέφτηκα ότι κατ' εξαίρεση θα μπορούσα να επιτρέψω στον εαυτό μου το έξοδο, παρότι πιστεύω ότι στις μέρες μας υπάρχει υπερβολικά πολλή σπατάλη – ο κόσμος ούτε αποταμιεύει ούτε σκέφτεται το μέλλον. Κρίμα που καταργήθηκε η δεύτερη θέση – έκανε μια διαφορά, όσο να πεις».

Συνέχισε γρήγορα, ρίχνοντας μια κλεφτή ματιά στο ανέκφρα-

στο πρόσωπο του Λουκ: «Εντάξει, οι στρατιωτικοί προφανώς πρέπει να ταξιδεύουν στην πρώτη θέση όταν βρίσκονται σε άδεια. Κοτζάμ αξιωματικοί, αναμενόμενο είναι—»

Ο Λουκ ένιωσε ένα ζευγάρι φωτεινά, σπινθηροβόλα μάτια να τον κοιτάζουν διερευνητικά. Συνθηκολόγησε αμέσως. Έτσι κι αλλιώς, θα συνέβαινε κάποια στιγμή.

«Δεν είμαι στρατιωτικός», είπε.

«Ω, ζητώ συγγνώμη. Δεν ήθελα να σας – να, απλώς σας είδα έτσι ηλιοκαμένο... και υπέθεσα πως έχετε έρθει από την Ανατολή με άδεια».

«Πράγματι ήρθα από την Ανατολή, αλλά όχι με άδεια». Και με μια λιτή δήλωση έβαλε φρένο σε περαιτέρω διερευνητικές ερωτήσεις: «Είμαι αστυνομικός».

«Αστυνομικός; Κοίτα να δεις, αυτό είναι πραγματικά πολύ ενδιαφέρον. Ξέρετε, ο γιος μιας αγαπημένης μου φίλης μόλις προσελήφθη στην παλαιστινιακή αστυνομία».

«Εγώ ήμουν στο Μαγιάγκ», δήλωσε ο Λουκ, προκειμένου να γλιτώσει χρόνο.

«Ω, τι λέτε, πολύ ενδιαφέρον. Εξαιρετική σύμπτωση – που έτυχε να ταξιδεύετε σ' αυτό το βαγόνι, εννοώ. Διότι, βλέπετε, ο λόγος για τον οποίο ανεβαίνω στην πόλη... Να, στην πραγματικότητα πηγαίνω στη Σκότλαντ Γιαρντ».

«Αλήθεια;» ρώτησε ο Λουκ.

Θα ξεκουρδιστεί ποτέ ή θα το πάει έτσι ως το Λονδίνο; αναρωτήθηκε. Αν και στην πραγματικότητα δεν τον πείραζε και τόσο, γιατί αγαπούσε πάρα πολύ τη θεία Μίλντρεντ και ακόμα θυμόταν ότι κάποτε του έδωσε στη ζούλα ένα ολόκληρο πεντόλιρο για χαρτζιλίκι. Εξάλλου, όλες οι ηλικιωμένες, σαν αυτή την ηλικιωμένη κυρία και τη θεία του τη Μίλντρεντ, είχαν κάτι το οικείο, κάτι άκρως βρετανικό. Στο Μαγιάγκ δεν υπήρχε τίποτα όμοιό τους. Θα μπορούσαν να μπουν στην ίδια κατηγορία με τη χριστουγεννιάτικη πουτίγκα, τα τοπικά τουρνουά κρίκετ και τα μεγάλα τζάκια με κούτσουρα που τριζοβολούν. Πράγματα που μαθαίνεις να εκτι-

μάς όταν δεν τα έχεις και βρίσκεσαι στην άλλη άκρη του κόσμου. (Είναι επίσης πράγματα που τα βαριέσαι αφάνταστα όταν τα έχεις σε αφθονία, αλλά, όπως είπαμε, ο Λουκ είχε επιστρέψει στην Αγγλία μόλις πριν από λίγες ώρες.)

«Ναι, που λέτε», συνέχισε χαρωπά η ηλικιωμένη γυναίκα. «Σκόπευα να τα ταξιδέψω το πρωί, αλλά μετά, όπως σας είπα, ανησύχησα για τον Γουόνκι Που. Δεν πιστεύετε ότι θα φτάσω πολύ αργά, έτσι δεν είναι; Θέλω να πω, δεν υπάρχουν ώρες γραφείου στη Σκότλαντ Γιαντ».

«Δε νομίζω να κλείνουν στις τέσσερις ή κάτι τέτοιο», είπε ο Λουκ.

«Όχι, φυσικά και όχι, δε θα μπορούσαν, έτσι δεν είναι; Μπορεί να θελήσει κάποιος να καταγγείλει ένα σοβαρό έγκλημα οποτεδήποτε».

«Ακριβώς».

Για λίγες στιγμές η ηλικιωμένη γυναίκα βυθίστηκε στη σιωπή. Έδειχνε ανήσυχη.

«Πάντα πίστευα ότι είναι καλύτερο να απευθύνεται κάποιος στην κορυφή της ιεραρχίας», είπε στο τέλος. «Ο Τζον Ριντ—ο αστυφύλακός μας στο Γουίτσγουντ—είναι πολύ καλός άνθρωπος. Ένας γλυκομίλητος, συμπαθέστατος άντρας, αλλά, πώς να το πω, δε θεωρώ ότι είναι ακριβώς ο κατάλληλος άνθρωπος για να καταπιαστεί με κάτι σοβαρό. Γνωρίζει μια χαρά πώς να αντιμετωπίζει ανθρώπους που έχουν πει κανένα ποτηράκι παραπάνω ή ξεπερνούν το όριο ταχύτητας ή οδηγούν τη νύχτα με σβηστά τα φώτα—ή δεν έχουν άδεια για το σκυλάκι τους. Μπορεί να αντιμετωπίσει ακόμη και μια ληστεία. Αλλά δε νομίζω ή, μάλλον, είμαι σίγουρη ότι δεν είναι ο κατάλληλος άνθρωπος για να ασχοληθεί με έναν φόνο!»

Ο Λουκ έσμιξε τα φρύδια.

«Φόνο;»

Η ηλικιωμένη γυναίκα κατένευσε ζωηρά.

«Ναι, φόνο. Δείχνετε έκπληκτος, το βλέπω. Κι εγώ το ίδιο ένιωσα στην αρχή... Αδυνατούσα να το πιστέψω. Νόμιζα ότι φανταζόμουν πράγματα».

«Είστε απολύτως σίγουρη ότι δεν το κάνατε;» ρώτησε ευγενικά ο Λουκ.

«Ω, ναι». Κούνησε το κεφάλι της με έμφαση. «Μπορεί να σου συμβεί μία φορά, αλλά όχι δεύτερη, τρίτη και τέταρτη. Έπειτα από τόσες φορές, μπορεί κάποιος να είναι *σίγουρος*».

«Εννοείτε ότι έχουν γίνει –εεε– πολλοί φόνοι;»

«Πάρα πολλοί, φοβάμαι», του απάντησε η γυναίκα με σιγανή, μειλίχια φωνή. Και συνέχισε: «Γι' αυτό και σκέφτηκα ότι το καλύτερο είναι να πάω κατευθείαν στη Σκότλαντ Γιαρντ και να τους ενημερώσω. Δε συμφωνείτε ότι αυτή είναι η ενδεδειγμένη κίνηση;»

Ο Λουκ την κοίταξε σκεπτικός και είπε: «Ω, μα ναι, βεβαίως. Νομίζω πως έχετε απόλυτο δίκιο».

Την ίδια στιγμή σκεφτόταν: *Εκείνοι θα ξέρουν πώς να την αντιμετωπίσουν. Βάζω στοίχημα ότι κάθε βδομάδα θα τους επισκέπτονται αρκετές γιαγιάδες που φλυαρούν ασυνάρτητα για φόνους που διαπράττονται στο όμορφο και ήσυχο χωριό τους! Ίσως, μάλιστα, να έχουν και ειδικό τμήμα που αντιμετωπίζει τις συμπαιθές-στατες γριούλες.*

Φαντάστηκε έναν αστυνομικό διευθυντή με πατρικό ύφος ή έναν όμορφο νεαρό επιθεωρητή να μουρμουρίζει ευγενικά: «*Ευχαριστούμε πολύ, κυρία μου, σας διαβεβαιώ ότι σας είμαστε ευγνώμονες. Τώρα, όμως, καλύτερα να γυρίσετε στο σπίτι σας και να αφήσετε την υπόθεση στα χέρια μας. Δε χρειάζεται να ανησυχείτε άλλο*».

Η εικόνα τού έφερε ένα χαμόγελο στα χείλη. *Πραγματικά απορώ πού πάνε και τα φαντάζονται, σκέφτηκε. Υποθέτω ότι φταίει η ανιαρή ζωή τους – η κρυφή λαχτάρα για λίγο μελόδραμα. Έχω ακούσει ότι μερικές ηλικιωμένες φτάνουν στο σημείο να νομίζουν πως όλοι οι γύρω τους δηλητηριάζουν το φαγητό τους.*

Η ψιλή, γλυκιά φωνή της ηλικιωμένης τον έβγαλε από την περυσυλλογή του.

«Ξέρετε, θυμάμαι ότι κάπου διάβασα – νομίζω πως ήταν η υπόθεση Αμπερκρόμπι, αν και εκείνος είχε ήδη δηλητηριάσει μπόλικους ανθρώπους προτού καν τον υποψιαστούν... Μα τι έλεγα; Α,

ναι, διάβασα, λοιπόν, ότι ο δολοφόνος είχε ένα βλέμμα, ένα ιδιαίτερο βλέμμα, που, αν το έριχνε σε κάποιον, σε οποιονδήποτε, έπειτα από λίγο ο συγκεκριμένος άνθρωπος αρρώσταινε. Για να είμαι ειλικρινής, δεν το πολυπίστεψα όταν το διάβασα – αλλά είναι αλήθεια!»

«Τι πράγμα είναι αλήθεια;»

«Αυτό το βλέμμα...»

Ο Λουκ την κοίταξε προσεκτικά και είδε ότι έτρεμε ελαφρώς, ενώ τα ροδαλά της μάγουλα είχαν χάσει λίγο από το χρώμα τους.

«Η πρώτη φορά που το παρατήρησα ήταν στην περίπτωση της Έιμι Γκιμπς – και σε λίγο ήταν νεκρή. Και μετά ο Κάρτερ. Και ο Τόμι Πιρς. Αλλά τώρα –δηλαδή, χτες– κοίταξε μ’ αυτό το βλέμμα και τον δρ Χάμπλμπι. Που είναι τόσο καλός άνθρωπος – πραγματικά καλόψυχος. Για να πούμε την αλήθεια, ο Κάρτερ ήταν μέθυσος και ο Τόμι Πιρς ήταν ένα αυθάδικο, αγενέστατο αγόρι που εκφόβιζε μικρότερα παιδιά. Τους έστριβε το μπράτσο και τα τσιμπούσε δυνατά. Για του λόγου τους δε λυπήθηκα και τόσο, αλλά ο δρ Χάμπλμπι διαφέρει. Εκείνος πρέπει να σωθεί. Και το τρομερό είναι ότι, αν πήγαινα να του το πω, δε θα με πίστευε, παρά θα έβαζε τα γέλια! Ούτε ο Τζον Ριντ θα με πίστευε. Αλλά στη Σκότλαντ Γιαντ θα με αντιμετωπίσουν διαφορετικά. Διότι, ασφαλώς, εκείνοι είναι εξοικειωμένοι με το έγκλημα!»

Σταμάτησε για λίγο να μιλάει και κοίταξε έξω από το παράθυρο.

«Πω, πω, όπου να ’ναι φτάνουμε». Η ηλικιωμένη γυναίκα βάλθηκε να ανοιγοκλείνει την τσάντα της, για να μαζέψει τα πράγματά της· καθώς πήγαινε να πιάσει την ομπρέλα της, την έριξε κάτω.

«Σας ευχαριστώ! Σας ευχαριστώ πάρα πολύ». Τα λόγια της απευθύνονταν στον Λουκ, που έσκυψε να πιάσει –για δεύτερη φορά– την ομπρέλα. «Δε φαντάζεστε πόση ανακούφιση νιώθω που σας μίλησα. Πολύ ευγενικό από μέρους σας, να ’στε καλά! Χαίρομαι αφάνταστα που συμφωνείτε ότι κάνω τη σωστή κίνηση».

«Είμαι σίγουρος ότι στη Σκότλαντ Γιαντ θα σας πουν τι πρέπει να κάνετε», αποκρίθηκε ευγενικά ο Λουκ.

«Σας είμαι πραγματικά ευγνώμων». Ψαχούλεψε μέσα στην

τσάντα της. «Να σας δώσω την κάρτα μου... Αχ, τι κρίμα, έχω μόνο μία – και πρέπει να την κρατήσω για τη Σκότλαντ Γιארντ–»

«Μα φυσικά, φυσικά–»

«Πάντως με λένε Πίνκερτον».

«Χάρηκα πολύ για τη γνωριμία, δεσποινίς Πίνκερτον», είπε χαμογελαστός ο Λουκ και πρόσθεσε: «Εμένα με λένε Λουκ Φιτζζουίλιαμ. Μήπως θέλετε να σας βρω ένα ταξί;» τη ρώτησε καθώς το τρένο σταματούσε στην πλατφόρμα.

«Α, όχι, σας ευχαριστώ». Η δεσποινίς Πίνκερτον φάνηκε να σοκάρεται στην ιδέα. «Θα πάρω τον υπόγειο μέχρι την πλατεία Τραφάλγκαρ και από εκεί θα κατηφορίσω τη Γουάιτχολ».

«Καλή τύχη, λοιπόν».

Η δεσποινίς Πίνκερτον του έσφιξε εγκάρδια το χέρι.

«Είστε τόσο καλός», μουρμούρισε ξανά. «Ξέρετε, στην αρχή νόμιζα ότι δε με πιστεύατε».

Ο Λουκ είχε την ευγένεια να κοκκινίσει: «Τι να πω. Τόσο πολλοί φόνοι! Είναι κάπως δύσκολο να διαπράξει κάποιος τόσοσ φόνους και να τη γλιτώσει, έτσι δεν είναι;»

Η δεσποινίς Πίνκερτον κούνησε αρνητικά το κεφάλι και, με απόλυτα σοβαρό ύφος, είπε: «Κι όμως, όχι, αγαπητό μου αγόρι, εκεί ακριβώς είναι το λάθος σας. Είναι πολύ εύκολο να σκοτώσεις – αρκεί να μη σε υποψιαστεί κανένας. Και, βλέπεις, ο άνθρωπος που έχω στο μυαλό μου είναι ο *τελευταίος* άνθρωπος τον οποίο θα υποψιαζόταν ποτέ κανείς».

«Όπως και να 'χει, καλή τύχη», επανέλαβε ο Λουκ.

Η δεσποινίς Πίνκερτον χάθηκε μέσα στο πλήθος. Καθώς ο Λουκ πήγαινε να παραλάβει τις αποσκευές του, σκεφτόταν: *Μήπως ήταν λιγουλάκι παλαβή; Μπα, δε νομίζω. Απλώς έχει ζωηρή φαντασία. Ελπίζω να την προσγειώσουν ομαλά. Τι συμπαθητική γιαγιούλα.*

*Ήταν σχεδόν βέβαιος πως η καλή γιαγιούλα απέναντί του
δε σκόπευε να φτάσει ως το Λονδίνο μέσα στη σιωπή.*

Ο Λουκ Φιτζγουίλιαμ πηγαίνει στο Λονδίνο με το τρένο, όπου έχει μια πολύ παράξενη εμπειρία. Μια ηλικιωμένη συνταξιδιώτισσά του επιμένει ότι υπάρχει ένας επικίνδυνος δολοφόνος στο ήσυχο χωριό της, το Γουίτσογουντ. Έχει ήδη σκοτώσει τρεις, και ετοιμάζεται για τον τέταρτο φόνο.

Ο Φιτζγουίλιαμ δε δίνει σημασία, πιστεύοντας πως όλα αυτά είναι ανοησίες μιας γηραιάς κυρίας. Όμως, λίγες ώρες μετά, η συνεπιβάτισσά του σκοτώνεται – την παρασύρει ένα αυτοκίνητο.

Και μετά, βρίσκουν τέταρτο πτώμα στο Γουίτσογουντ.

Πάρα πολλές συμπτώσεις. Ο Φιτζγουίλιαμ αποφασίζει να ρίξει ο ίδιος μια ματιά σ' αυτό το χωριό όπου τελευταία συμβαίνουν τόσα ατυχήματα...

AGATHA
CHRISTIE

2 ΔΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 231577

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ